

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Aquests dies, davant de noves perspectives que ens ofereix la ciutat, hem constatat, ben sovint, casos d'individus que viuen amatents a acostar-se al foc que més escalfa. Deu mesos enrera, cercaven totes les oportunitats per a congratiar-se amb els elements de la situació, i si una preferència havien de demostrar sempre era pel cantó que tenia més ribels de revolucionarisme. Ni llavors ni ara, però, no ens enganyen aquestes maneres hipòcrites de certa genteta oportunista que, en obrir la porta al matí, abans que altra cosa, observen el temps que fa. Quantes vegades els hem vist gesticular iradament, en una taula de cafè, fent mèrits de „gallina„! Ningú els empenyia a fer de revolucionaris teòrics, però ells, conservadors sistemàtics, creïen trobar empar amb la seva repugnant posició. I així s'han mantingut, en l'expectativa d'accentuar la nota estrident, o de moderar-se sobre la marxa, segons el domini dels vents i el que aconsellessin les circumstàncies. Per això ara recullen la impressió de què el seu paper ja ha d'ésser un altre, i s'apressen a situar-se a la davantera per afalagar al nou àrbitre. Com abans, la seva rastreria i el seu impunisme no trobarà la rèplica que es mereixen. Només els observadors continuarem eguardant-los amb despreci, amb el convenciment de què qualsevol situació que s'improvitzi ha de trobar de seguida el padrinatge dels oportunistes de cada casa. Entre uns homes d'ideals, per tan distanciat que estiguin de la nostra ideologia, i aquests altres que es fan passar per simpatitzans de totes les situacions, el nostre convenciment ens porta a respectar els primers, perquè sempre tindran una virtut reconeguda, mentre que pels altres sentim una veritable repugnància.

ALFIL

TEMPS NOUS

Passejo per la Plaça. Sota les voltes la gent s'entreté donant tombs; flairen noies i joves l'olor del temps de l'amor. Es que estem en primavera que és quan la sang es remou i dona impuls a l'instint de la sexualitat. Bella és la Plaça, espaiosa, que els vigatans no se l'estimen pel que es mereix. La nostra plaça ja no és aque'la que, oblidada per la gent que volia dir-se d'ordre, semblava una bassa d'aigua en mig de la població. Aquelles pedres que sortien a la superfície de la mateixa i els solcs produïts pels corrents de l'aigua quan plovia, han desaparegut. La revolució feta pels homes que els titllaven del desordre ho ha arranjat.

La paradoxa és eloqüent en el cas de Vic, on la població, en menys d'un any, ha canviat d'aspecte. Molts carrers presenten visibles millores, gairebé amb elegància, com esdevé en el carrer de Serrallers. Aviat tindrem l'aigua, una millora que ningú li restarà relleu. La plaça del mercat, a punt de començar. Balcons pintats. Rètols nous i correctes que numeren els carrers i moltes altres coses que bé mereixen l'elogi dels homes del *desordre*, que tot ho encenen i tot ho malmeten.

Vic és un testimoni inigualable, que desfà pràcticament aquell sofisme idiota d'abans, quan es deia que els obrers eren incapaços de portar a terme cap obra constructiva. Abans les obres topaven amb obstacles perquè hi intervenien factors d'ordre polític i sols s'activaven aquelles que eren susceptibles de maneigs inconfessables. Els negociets i negociassos fàcilment podien trobar bretxa oberta en els Ajuntaments, a costa dels soferts ciutadans que dormien alegres i confiats.

Han tingut d'ésser els homes de la revolució, els del *desordre*, els que més han vetllat pel benestar del poble i que han fet vistosos i agradables alguns indrets de Vic, enlletgits per la incúria. I si això ho fan els revolucionaris, si així obren aquests homes impulsats per la revolució, caldrà que els que somnien truites i critiquen actuacions parin compte en la transformació que ha sofert la nostra ciutat. «Ciego quien tuvo que ver y sordo quien tuvo que oír». Això tindrem de dir-los-hi als qui no veuen i només senten allò que els convé.

La realitat farà que minvi tot esperit de queixa; cal que comencem a veure l'hora nova d'aquests temps. Si creuen els endèmics i els demòcrates d'ofici que una revolució es fa repartint caramels, estan equivocats. Totes les revolucions que la Història ens recorda han tingut aspectes sagnants i un període d'irritabilitat.

La revolució només accepta una justícia: la del poble revolucionari. Un veredict i una pena que, inexorablement, es compleix a l'acte.

Llevat d'aquell impuls, obligat per les circumstàncies, la revolució ha fet obra constructiva. La tradició, el fanatisme cavernícol, el militarisme d'opereta i el capitalisme estraperlista, han estat aplastats. Avui caminem de cara al sol de la llibertat i del progrés. La vista enlaire, ciutadans! Camps d'Osona, serra d'Erill, al fi l'arbre rònec de velles branques, caigué i morí.

FLORENTÍ